De zaak tegen euthanasie in Europa

Ashley Frawley

De bureaucratische controle over leven en dood

Januari 2025

Tegen gelegaliseerde euthanasie in Europa: de bureaucratische controle over leven en dood

Ashley Frawley

Inhoud

Samenvatting	6
Invoering	9
1 Taalspellen	11
2 Euthanasie op de Europese agenda	15
3 Erger dan een 'gladde helling'	23
4 Hoe bureaucratie euthanasie normaliseert	28
5 Een diepgaande devaluatie van het menselijk leven	37
6 Soevereiniteit en subsidiariteit: de laatste verdedigingslinie	41
7 aanbevelingen	43
Eindnoten	44

Samenvatting

Voorstanders van euthanasie beweren dat het individuen meer autonomie en controle geeft. In werkelijkheid breidt legalisering van euthanasie de bureaucratische controle uit. van het leven van de wieg tot het graf. Daden van diepgaande persoonlijke en morele en culturele betekenis wordt gereduceerd tot een administratief proces, het normaliseren en destigmatiseren van zelfmoord en medische moord.

Dit rapport onderzoekt campagnes om euthanasie in heel Europa te legaliseren en de implicaties daarvan voor de devaluatie van het menselijk leven.

Belangrijkste bevindingen

- **Taalspelletjes** · Er wordt vaak eufemistisch over euthanasie gesproken, met pleit voor het gebruik van uitdrukkingen als 'sterven met waardigheid' om vooroordelen te zaaien publieke discussies in hun voordeel. Deze opzettelijke vertroebeling leidt de aandacht af aandacht van de diepgaande morele, culturele en ethische implicaties van het debat.
- **Internationale manoeuvres** · Voorstanders van euthanasie strategisch doelstaten waar ze een grotere kans hebben om de wet te veranderen. Ze dan het succes op deze gebieden beschouwen als het resultaat van een 'omslag' in de Europese publieke opinie en dit gebruiken om andere landen onder druk te zetten om hetzelfde te doen.
- **Strategie van de voet tussen de deur** · Voorstanders van euthanasie beginnen vaak met met de belofte dat de legalisering strikt beperkt zal zijn, met strenge waarborgen om misbruik te voorkomen. Dit is echter een bewuste voet-in-de-deurstrategie van degenen die veel radicalere veranderingen nastreven. Al snel proberen ze hun invloed uit te breiden. het domein van de wetgeving om euthanasie aan te bieden aan nieuwe groepen, waaronder degenen die lijden aan minder ernstige aandoeningen. Het resultaat is dat zelfmoord genormaliseerd en gedestigmatiseerd wordt, en euthanasie als routinematige optie wordt aangemoedigd. misschien zelfs wel de voorkeur.

- **De macht van de bureaucratie, niet van de mensen** · Gelegaliseerde euthanasie verandert de macht om beslissingen te nemen over leven en dood in een saaie administratieve procedure. Verre van het machtigen van individuen, euthanasiewetten normaliseren van een kader waarin beslissingen over het beëindigen van een leven worden genomen onder de controle van staatsapparaten – niet als daden van persoonlijke vrijheid, maar als bureaucratische procedures. Wanneer de dood een kwestie van afvinken wordt, we bevinden ons op afstand van de diepe morele omvang van zelfmoord en de dood.
- **Devaluatie van het menselijk leven** · De legalisering en uitbreiding van euthanasiebeleid in Europa weerspiegelen een groeiende misantropische visie. Dit maakt het is moeilijk om de waarde van alle menselijke levens te verdedigen in het licht van gesluierde (en (soms naakt) beweert dat sommige levens onwaardig en belastend zijn. Dit ondermijnt verder de waarde van het menselijk leven als hoeksteen van de democratische rechtsstaat. samenlevingen.
- **Zelfmoord moet gestigmatiseerd worden** · Legalisering van euthanasie verwijdert het stigma rond moord en zelfmoord. Deze stigma's zijn niet zomaar willekeurige oordelen. Ze weerspiegelen de diepgang van kwesties van leven en dood. Het normaliseren van euthanasie verandert de maatschappelijke houding fundamenteel. tot de dood. We moeten het stigma rondom zelfmoord in stand houden en ons verzetten tegen door de staat goedgekeurde moord.
- **Het belang van soevereiniteit** · Elke stap in de Europese Unie richting van bovenaf opgelegde maatregelen en convergentie of harmonisatie van Gelegaliseerde euthanasie ondermijnt de nationale soevereiniteit en culturele diversiteit. Het opleggen van gelegaliseerde euthanasie kan ook leiden tot ethische rampen op plaatsen waar een dergelijk beleid niet verenigbaar is met de lokale waarden.

Opmerking

In discussies over legalisering wordt doorgaans gesproken over vrijwillige

actieve euthanasie – directe actie om de dood van een patiënt te veroorzaken, uitgevoerd op het moment dat de patiënt

verzoek van de patiënt. We gebruiken de term 'euthanasie' in dit rapport om

duidt op de opzettelijke beëindiging van het leven van een patiënt door een arts, hetzij rechtstreeks,

hetzij door het verstrekken van levensbeëindigende medicijnen (arts-geassisteerde medische hulp).

zelfmoord). Dit mag niet worden verward met passieve euthanasie, wat de

het uitstellen van levensverlengende behandelingen om de persoon een natuurlijke dood te laten sterven.

Invoering

Euthanasie is in heel Europa snel een omstreden beleidsonderwerp geworden. Schijnbaar uit het niets zijn veel landen snel begonnen met het legaliseren of stappen zetten in de richting van de legalisering van euthanasie, vaak eufemistisch genoemd 'hulp bij zelfdoding' genoemd. Leiders van deze kruistocht beloven dat euthanasie een nieuw tijdperk inluidt voor autonomie en verlichting van lijden. De realiteit is echter is dat gelegaliseerde euthanasie een samenleving weerspiegelt die steeds meer van de wieg tot het graf onderworpen aan bureaucratische en deskundige controle.

In dit rapport betogen wij dat het bij de legalisering van euthanasie minder om het uitbreiden van de individuele keuze dan het onderwerpen van de dood aan toezicht van bureaucratische systemen. De gestage stroom van wetgeving die euthanasie toestaat, niet alleen in Europa maar over de hele wereld, heeft een harde realiteit aan het licht gebracht: ooit gelegaliseerd, wordt euthanasie een door de staat gesanctioneerd proces dat de besluitvorming verschuift van het individu naar bureaucratische instellingen. In landen zoals In België en Nederland heeft euthanasie zich snel uitgebreid buiten de grenzen van zijn oorspronkelijke reikwijdte, van toepassing op groepen die oorspronkelijk niet bedoeld waren – inclusief de ouderen, gehandicapten en mensen met een niet-terminale ziekte. Het wordt steeds vaker aangeprezen als de ideale manier om te sterven. Zulke stappen moeten ontleed en bestreden worden.

In het vervolg onderzoeken we hoe taalspelletjes de publieke perceptie verstoren, de historische ontwikkeling van euthanasie en de expansionistische tendensen die inherent zijn aan de euthanasiewetgeving. We richten ons op hoe euthanasie

normaliseert en valideert zelfs moreel de door de staat gesanctioneerde zelfmoord en de manieren waarop Dit draagt bij aan de voortdurende devaluatie van het menselijk leven. Wij benadrukken de De noodzaak om de nationale soevereiniteit te behouden als het gaat om euthanasie en waarschuwen voor de noodzaak om pogingen te bestrijden om beleid van bovenaf en over de grenzen heen op te leggen. grenzen.

Om deze redenen worden in dit rapport drie belangrijke argumenten naar voren gebracht:

1 Het euthanasiebeleid gaat over de bureaucratische controle van de dood

Euthanasiewetgeving geeft controle over zelfmoord en medische doden van bureaucratische instellingen, die ooit diepgaand transformeerden consequente handelingen om te zetten in louter administratieve taken.

2 Euthanasiebeleid ondergaat een proces van domeinuitbreiding

Lobbygroepen hebben de neiging om als eerste stap te pleiten voor een beperkt euthanasiebeleid. een fundament waarop toekomstige belangenbehartiging kan worden gebouwd. Bijgevolg, In de loop van de tijd breidt het euthanasiebeleid zich horizontaal uit en omvat het nieuwe groepen en verticaal om minder ernstige aandoeningen op te nemen. Het resultaat is dat zelfmoord genormaliseerd en gedestigmatiseerd wordt, waardoor euthanasie mogelijk wordt. een routinekeuze worden, misschien zelfs de voorkeursoptie.

3 Euthanasiebeleid weerspiegelt de voortdurende devaluatie van het menselijk leven

Het pleidooi voor euthanasie stelt onvermijdelijk dat sommige levens de moeite waard zijn en andere als belastend en verkwistend. De erosie van de gelijkwaardigheid De waardering van alle menselijke levens is evident en het risico bestaat dat dit verder wordt ondermijnd. reeds bedreigde hoeksteen van democratische samenlevingen.

1 Taalspellen

Het debat over euthanasie is moeilijk vast te leggen, omdat voorstanders en Critici gebruiken vaak verschillende termen. Het is al lang erkend dat 'taal niet neutraal is, vooral niet in het euthanasiedebat'.1 Termen kunnen geladen zijn en ontworpen om sterke reacties op te roepen of te verminderen, afhankelijk van de doelstellingen van de spreker. Verschillende terminologieën kunnen het onderwerp omschrijven. in een bepaald licht plaatsen en zelfs de ware aard van de praktijken verduisteren besproken.

Termen en uitdrukkingen zoals ‘een waardige dood’ of de ‘einde-van-het-leven-optie’ die de Californische wetgeving voorstaat,2 stellen euthanasie opzettelijk gelijk aan minder moreel beladen vormen van (niet-)interventies, zoals het ontnemen van levens ondersteuning, waardoor een patiënt op natuurlijke wijze kan sterven. Deze onzekerheid rondom Taal kan zowel de publieke opinie als het beleid beïnvloeden en ambiguïteit en verwarring in het debat veroorzaken – vaak opzettelijk. De Deense Raad over Ethiek heeft dit erkend toen het in zijn rapport de legalisering van euthanasie afwees merkte op:

> De woorden die worden gebruikt om een bepaald fenomeen te beschrijven, kunnen van groot belang zijn, omdat ze de gedachten over wat opmerkelijk is en wat niet, vooraf bepalen. is onbeduidend. Als anderen over een onderwerp beginnen na te denken met behulp van de woorden die u zelf wilt, vergroot u de kans dat zij hetzelfde denken als u.3

Wanneer bepaalde termen worden gebruikt om onderzoek en peilingen uit te voeren, of zelfs in resoluties van medische verenigingen kunnen ze op grote schaal steun oproepen Wisselende en verwarrende resultaten. De Deense Raad merkt bijvoorbeeld op: 'De steun voor de wetgeving [in Oregon] daalde met 10% en 12%,

respectievelijk wanneer het proces werd beschreven als ‘zelfmoord’ of als ‘euthanasie’ in plaats van “een waardige dood”.'4 Een onderzoek uit 2021, uitgevoerd in opdracht van de Britse parlementaire groep van alle partijen voor 'Dying Well' (zelf een eufemisme-beladen naam) ontdekte dat meer dan de helft van de Britse volwassenen de

de term 'hulp bij zelfdoding', waardoor het verward wordt met reeds legale medische praktijken zoals zoals weigering van levensverlengende behandeling (43%) en het verstrekken van hospice-achtige zorg zorg voor stervenden (10%).5

De verwarring breidt zich uit naar de media en zelfs medische professionals. In 2002 heeft de Australian Medical Association een resolutie aangenomen waarin dubbelzinnige formulering maakte het onduidelijk of het van de oppositie was overgegaan tot euthanasie tot goedkeuring.6 De resolutie, die artsen steunde

het bieden van pijnverlichting, zelfs als dit de dood als secundair gevolg bespoedigt, werd door de media geïnterpreteerd als toestemming aan artsen om 'de dood te bespoedigen'. Maar de De meerderheid van de aanwezige artsen had het geïnterpreteerd als een bevestiging van de bestaande standpunt over pijnbestrijding en tegen euthanasie.7 Margaret A. Somerville, hoogleraar ethiek, concludeerde dat de dubbelzinnige formulering opzettelijk was.

Het was een bewuste poging van de kant van de campagnevoerders om 'voor de acceptatie en legalisering van euthanasie door het opzettelijk creëren van meerdere verwarring tussen dit en ander gedrag dat ethisch en juridisch aanvaardbaar is bij de behandeling van terminaal zieke patiënten.8

Waakzaamheid is geboden in het licht van deze taalspelletjes. Voorstanders hebben lang betoogd dat euthanasie al op clandestiene wijze plaatsvindt, zoals in palliatieve zorgomgevingen, en dat legalisering de mogelijkheid zal bieden om de praktijk te reguleren en te controleren.9 Echter, zoals dit rapport betoogt,

regulering opent feitelijk de deur naar de transformatie van de dood in een oefening in het afvinken van vakjes, waarbij de verantwoordelijkheid wordt verminderd in plaats van versterkt Naast het feit dat dergelijke regelgeving vaak faalt (en zonder juridische gevolgen),10 is er een wereld van verschil tussen het aanbieden van vormen van pijnverlichting aan terminaal zieke patiënten die mogelijk de secundaire, maar niet bedoeld, gevolg van het verkorten van het leven en het opzettelijk beëindigen van het leven voor een breed scala aan aandoeningen.

We mogen niet vergeten dat het in de basis om moord en zelfmoord gaat – termen die duidelijkheid bieden.11 Misschien voelen we het gerechtvaardigde stigma dat aan zulke daden kleeft, Voorstanders die de perceptie van hun voorstellen willen verzachten, kiezen er in plaats daarvan voor voor eufemismen, waarbij de taal van ‘doden’, ‘zelfmoord’ en zelfs ‘euthanasie’ zorgvuldig werd vermeden ten gunste van uitdrukkingen als ‘hulp bij zelfdoding’ en ‘waardig sterven’.12 Een dergelijke eufemistische taal verhult opzettelijk de diepgaande juridische, ethische, sociale en culturele gevolgen van legalisering. Het stelt medische professionals in staat en beleidsmakers om afstand te nemen van de ethische implicaties van het beëindigen van een leven. Het weerhoudt hen ervan te overwegen dat dergelijke voorstellen niets riskeren. minder dan het omverwerpen van de fundamentele verplichting van een beschaafde samenleving om waarde hechten aan en beschermen van het menselijk leven.

Belangrijk is dat taalspellen juist de transformatie mogelijk maken van moord en zelfmoord tot een louter bureaucratisch proces. Ze distantiëren zich het individu van de ernst van de genomen beslissing. Verre van het mogelijk maken autonome besluitvorming, medisch-politiek jargon vermindert feitelijk autonomie door het morele gewicht van de beslissing te verdoezelen, door deze af te schilderen als een loutere 'medische keuze', net als elke andere.13 Wetenschappers en ethici hebben herhaaldelijk de aandacht gevestigd op dit probleem,14 waarbij ze betoogden dat deze taalkundige verschuivingen de echte autonomie en ethische verantwoording bij beslissingen aan het einde van het leven kunnen ondermijnen,15 terwijl 'zelfmoord' en 'doden' weinig twijfel laten bestaan over de ernst van de zaak betrokken handelingen.

Helaas zijn voorstanders er tot nu toe niet in geslaagd om een definitie te geven van de parameters van het debat en dergelijke pogingen om de helderheid te herstellen zijn waarschijnlijk worden afgedaan als 'catastroferen' en 'bangmakerij', wat op zichzelf zou kunnen worden opgevat als een aanklacht tegen het voorstel om euthanasie te legaliseren. Als er duidelijkheid zou zijn van taal roept angst op, misschien zou dit het publiek en de beleidsmakers moeten aanzetten pauze.

In hedendaagse discussies over legalisering wordt doorgaans gesproken over vrijwillige actieve euthanasie. Dat wil zeggen, de directe actie om de dood van een patiënt te veroorzaken, uitgevoerd op verzoek van de patiënt.16 Wij hebben daarom gekozen voor:
om in dit rapport de term 'euthanasie' te gebruiken om de opzettelijke euthanasie aan te duiden het beëindigen van het leven van een patiënt door een arts, hetzij rechtstreeks, hetzij door het verstrekken van levensbeëindigende medicijnen (hulp bij zelfdoding). Dit is niet bedoeld om verward worden met passieve euthanasie, wat het onthouden van levensreddende handelingen inhoudt of levensverlengende behandelingen om de persoon een natuurlijke dood te laten sterven. Van de De term euthanasie, Grieks voor 'goede dood', vermijdt (ongerechtvaardigde) kritiek op angstzaaierij en vermijdt ook begrippen als 'sterven met waardigheid'.
die opzettelijk zijn geconstrueerd om de perceptie te verzachten en ondersteuning. Euthanasie blijft ook trouw aan de historische wortels en resultaten van de beweging aan het einde van de negentiende eeuw en de donkerste momenten van de twintigste eeuw, een geschiedenis die de meesten niet zullen willen herhalen.

Niettemin moet worden opgemerkt dat het bij deze kwestie niet alleen om de De dood – goed, waardig of anderszins. Zoals historicus Kevin Yuill schrijft: 'De werkelijke kwestie die centraal staat in het debat', die wordt vertroebeld door allerlei taalspelletjes, 'is zelfmoord, niet sterven'.17

2 Euthanasie op de Europese agenda

Euthanasie is niet alleen een krachtig nationaal probleem in Europese staten, maar is begint ook de politieke agenda op het niveau van de Europese Unie (EU) te beïnvloeden. Voorstanders en waarnemers hebben betoogd dat met medische en andere vooruitgang-mentaties die het leven verlengen, is het onvermijdelijk dat euthanasie een grote zorg zal worden in de getroffen landen.18 Hoewel het echter waar is dat de verlenging van het leven van het leven is gepaard gegaan met een toename van invaliditeit, chronische en leeftijdsgerelateerde Bij ziekten is het niet onvermijdelijk dat de vraag of en wanneer Euthanasie zou automatisch bovenaan de politieke agenda moeten staan. In plaats daarvan is euthanasie een krachtig thema geworden omdat voorstanders de politieke macht grijpen. kansen in een klimaat waarin de waarde van het menselijk leven steeds meer onder druk komt te staan ter discussie stellen – een punt waar we later op terugkomen.

Aanhoudende euthanasielobbyisten dringen momenteel aan op legalisering op vele fronten. Tot nu toe hebben instellingen op Europees niveau terecht aangetoonde terughoudendheid. Degenen die tegen euthanasie zijn, moeten ervoor zorgen dat Er wordt druk uitgeoefend om de situatie zo te houden.

Zo vroeg het Italiaanse Europarlementslid Mara Bizzotto in 2017 aan de Europese De Commissie overweegt aanbevelingen te doen aan de lidstaten over euthanasie en vraagt zich af of dit haar bevoegdheden te buiten gaat.19 De Commissie antwoordde terecht dat de gezondheidszorg, inclusief de ethiek in de gezondheidszorg, onder de jurisdictie van de lidstaten valt. Zij herhaalde dat zij geen plannen heeft om hierover aanbevelingen te doen.20 Derhalve heeft de

De Europese Unie heeft momenteel geen gestandaardiseerde richtlijnen en richtlijnen inzake euthanasie. Verantwoordelijkheid voor de gezondheidszorg van burgers, inclusief Beslissingen over de rechtmatigheid van euthanasie blijven de verantwoordelijkheid van de lidstaten. Meer recentelijk heeft de Hongaarse advocaat Daniel Karsai, die een neurodegeneratieve aandoening, heeft een zaak aangespannen tegen Hongarije bij de Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) betoogt dat criminalisering van euthanasie (als hulp bij zelfdoding) is in strijd met het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.21 Het hof oordeelde echter dat er 'is er geen basis voor de conclusie dat de lidstaten daardoor op de hoogte zijn, laat staan dat het vereist is om toegang te bieden tot PAD [hulp bij zelfdoding]'.22

Terwijl meer gecentraliseerde vormen van beleidsvorming door EU-instellingen worden aangeboden bieden de meeste mogelijkheden voor de uitrol van een Europa-brede euthanasiewet beleid hebben ze tot nu toe wijselijk gehoor gegeven aan de waarschuwende waarschuwingen tegen centrale controle uitoefenen over beleid dat mogelijk niet strookt met de lokale culturen en voorkeuren.23 Dit blijft echter een kwetsbare positie, aangezien gezondheidszorg is veelzijdig en heeft een ethisch, juridisch, geografisch en economische aspecten die door belangenbehartigingsgroepen kunnen worden uitgebuit om aan te dringen op de soevereiniteit van de lidstaten van de Europese Unie veranderen en ondermijnen, en ondertekenaars van organen zoals het EHRM.

Lobbyisten blijven op verschillende fronten lobbyen. Sommige voorstanders het beperken van de bewegingsvrijheid als een potentieel middel om inbreuken te maken, door druk uit te oefenen voor wetgeving die wederzijdse erkenning tussen de lidstaten vereist staten van levenswilverklaringen en de oprichting van een EU-database voor deze richtlijnen.24 Meer succesvolle aanvalslijnen zijn tot stand gekomen via een 'domino-effect' tussen landen creëren. Om dit te bereiken, gebruiken claimmakers doen vaak aan 'venue shopping',25 of het strategisch selecteren van rechtsgebieden met gunstige politieke mogelijkheden om in een vroeg stadium beleidswinst te boeken. Succes op deze gebieden kan vervolgens gebruikt worden om anderen aan te sporen hetzelfde te doen.

Claimmakers kunnen zich bijvoorbeeld richten op regio's met gedecentraliseerde besluitvorming, zoals een gedecentraliseerd gebied van het Verenigd Koninkrijk zoals Schotland, waar elites gemakkelijker wetgevingsherzieningen kunnen leiden om de publieke houding te veranderen (in plaats van door hen geleid te worden) en het publieke debat kunnen omzeilen en toezicht in grotere en meer diverse bevolkingsgebieden zoals Engeland. Succes in sommige gedecentraliseerde regio's kan op zijn beurt worden gebruikt om druk uit te oefenen op de het land als geheel 'in de pas te laten lopen'.

We zien dit proces momenteel in heel Europa aan de gang. Bijvoorbeeld: toen de Deense premier Mette Frederiksen zich gunstig uitsprak opmerkingen over euthanasie in 2023, campagnevoerders in het nabijgelegen Finland en Zweden heeft op deze uitspraken geprofiteerd om de kwestie op de agenda van hun eigen land te krijgen.27 Op dezelfde manier hebben belangrijke gebeurtenissen en rechtszaken, zoals de zaak van de Britse gepensioneerde David Hunter – die zijn terminaal zieke vrouw vermoordde en werd schuldig bevonden aan doodslag op Cyprus – werden gebruikt door lobbygroepen zoals Dignity in Dying om in andere landen aan te dringen op wetgeving inzake euthanasie.28 Deze opeenvolgende strategische inzet van politieke kansen kan claims mogelijk maken- makers om hun eisen te presenteren als een fundamentele verandering in het publieke bewustzijn. Zo zegt Dignity in Dying over de zaak Cyprus:

> Steeds meer landen in Europa en de rest van de wereld komen tot de conclusie dat wetgeving over euthanasie veel veiliger is dan een verbod. het: voor stervenden, voor hun dierbaren en voor de hele samenleving. Er worden voorstellen overwogen in Schotland, Jersey en het eiland Man, en een onderzoek dat in Westminster gaande is, maakt het steeds duidelijker dat de schade die door het algehele verbod wordt veroorzaakt niet langer genegeerd kan worden, en dat niets doen gewoon geen optie is.

Als dit succesvol is, zou de aanwezigheid van veel landen met uiteenlopende euthanasiebeleidsmaatregelen uiteindelijk kunnen leiden tot een mandaat voor harmonisatie (hoewel campagnevoerders hebben voorzichtig gekozen voor de meer passieve taal van

'convergentie')29 op Europees niveau. Daarom moeten tegenstanders waakzaam met betrekking tot de verspreiding van euthanasiecampagnes binnen en tussen Europese landen en lidstaten.

Het verhaal van hoe we hier zijn gekomen is complex en zal later opnieuw worden bekeken. het einde van dit rapport. De geschiedenis van euthanasie is echter controversieel, met bekende donkere episodes waarvan de erfenis en invloed op de hedendaagse debatten is onzeker. Tijdens het begin van de twintigste eeuw beschouwden euthanasiebewegingen zichzelf als progressief en liberaal, en beschouwden ze euthanasie als noodzakelijk onderdeel van het wetenschappelijk beheer van de samenleving samen met eugenetica en bevolkingscontrole.30

Voor deze vroege elite-voorstanders vertegenwoordigde euthanasie een progressieve uitbreiding van de medische controle over de samenleving en was de sleutel tot het oplossen van de problemen. In Duitsland begonnen figuren als Ernst Rüdin met het bepleiten van counseling van degenen die 'ongeschikt' zijn om vrijwillige sterilisatie te ondergaan, geleidelijk aan bewegend in de richting van toezicht op de actieve moord op degenen die als 'gebrekkig' werden beschouwd.31 Deze trends bereikten hun hoogtepunt in de gruwelen van het naziregime, waar de eerste argumenten voor het 'recht' op zelfmoord en 'genadedood' werden rechtvaardigingen voor de dood van al degenen die 'het leven niet waard zijn'.32 Nog in 1943 richtte de Euthanasievereniging van Amerika organiseerde om een wetsvoorstel op te stellen dat onvrijwillige euthanasie legaliseerde voor 'idioten, imbecielen en aangeboren monstrositeiten'.33 In 1946 stelde de president van de partij betoogde dat staten toezicht houden op het doden en verminken van individuen in In oorlogstijd is het logisch dat ze de macht hebben om een einde te maken aan het leven. dat is ook in vredestijd niet de moeite waard om te leven.34

Maar naarmate er steeds meer bewijsmateriaal over de wreedheden van de nazi's opdook, in het publieke bewustzijn raakten euthanasiebewegingen uit de gratie. Veel van deze groepen hebben zichzelf in de naoorlogse jaren eenvoudigweg een nieuwe naam gegeven. In de jaren zeventig was de euthanasiebeweging bijna volledig verschoven van een focus op weldadigheid en genadedood naar een kader dat de individuele rechten benadrukt

en waardigheid.35 Zoals Yuill schrijft: 'In dit stadium vond een groep boze voorstanders van euthanasie voor het eerst steun onder de bevolking voor hun boodschap.'36

De legalisering in Nederland in 2002 markeerde een belangrijke mijlpaal in deze inspanningen, gevolgd door België, Luxemburg en, meer recent, Spanje.

en Portugal. Lobbygroepen zoals EUmans, geleid door vooraanstaande euthanasie-organisaties pleitbezorger en voormalig Italiaans Europarlementslid Marco Cappato, kaderen een uiteindelijke overwinning, Tenminste in de afzonderlijke landen, en niet op Europees niveau, wat onvermijdelijk is.

In april 2024 diende een coalitie een petitie in bij het Europees Parlement.

In het verzoekschrift werden de volgende eisen gesteld:37

- De opname van euthanasie als fundamenteel recht in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie
- EU-wetgeving om individuele rechten af te dwingen en te bepalen hoe zij hun rechten uitoefenen. hun leven zullen beëindigen, evenals het verstrekken van 'juiste professionele hulp bij beslissingen over het levenseinde
- Wederzijdse erkenning door de lidstaten van wilsverklaringen en richtlijnen voor medische indicaties en de oprichting van een EU-database om toegang te krijgen tot nationale richtlijnen voor een levenstestament
- Oprichting van een Europese Burgervergadering om benaderingen te ontwikkelen tot euthanasie

Terwijl EU-burgers deze aanval op supranationaal niveau richten, succesvolle strategie is geweest om zich te richten op individuele landen als onderdeel van een bredere impuls van internationale belangenorganisaties. De tabel op de achterzijde vat de stand van zaken rond legalisering en debat in de EU-lidstaten samen. Deze tabel maakt gebruik van een stoplichtsysteem om aan te geven welke landen momenteel afgewezen voorstellen om euthanasie te legaliseren (rood), die waarbij de wetgeving die momenteel worden overwogen of voorgesteld (geel), de landen die euthanasie hebben gelegaliseerd (groen) en de landen die de praktijk hebben gelegaliseerd en de toepassing ervan sindsdien hebben uitgebreid of verdere uitbreiding overwegen (lichtgroen).

Tabel 1. Juridische status van euthanasie in EU-lidstaten

Land	Rechtspositie	Details
Oostenrijk	Gelegaliseerd	Euthanasie (als hulp bij zelfdoding) gelegaliseerd in 2022
België	Gelegaliseerd	Euthanasie werd in 2002 gelegaliseerd; sindsdien uitgebreid met 'handelingsbekwame minderjarigen'38 en de mogelijkheid van voorafgaande richtlijnen (d.w.z. voorafgaande toestemming, bijvoorbeeld in afwachting van verminderde handelingsbekwaamheid)39
Bulgarije	Geen actueel debat	Geen noemenswaardige publieke/politieke discussie sinds de afwijzing van het wetsontwerp in 201140
Kroatië	Geen actueel debat	Er is momenteel geen sprake van een significante publieke/politieke discussie
Cyprus	Voorstellen die momenteel worden besproken	Wetsvoorstel momenteel in behandeling41
Tsjechische Republiek	Wetgeving afgewezen	Drie mislukte pogingen om euthanasie te legaliseren in 2004, 2008 en 202042
Denemarken	Momenteel in debat	Discussies over legalisering hebben de laatste tijd politieke draagvlak gekregen; 43 belangrijke groeperingen raden legalisering af.
Estland	Passieve euthanasie als toegangspoort tot discussies over actieve euthanasie	Lobbyisten zetten stappen om het publiek voor te bereiden op toekomstige wetgeving inzake actieve euthanasie door middel van behandelplannen voor het einde van het leven die de nadruk leggen op richtlijnen voor passieve euthanasie (DNR).
Finland	Momenteel in debat	Eerdere pogingen om te legaliseren werden in 2018 verworpen; hernieuwde pogingen in 2024 stuiten op een lange geschiedenis van tegenstand van Finse medische verenigingen.47 Lobbyisten proberen actief de discussies te heropenen door te linken naar gebeurtenissen in Scandinavische landen48
Frankrijk	Momenteel in debat	President Emmanuel Macron sprak in maart 2023 zijn steun uit met een wetsvoorstel dat in april 2024 werd ingediend.49 Wetsvoorstel in de wacht vanwege vervroegde verkiezingen in juni 2024
Duitsland	Hulp bij zelfdoding gelegaliseerd	Eerdere uitspraken die euthanasie (als hulp bij zelfdoding) effectief verboden, werden in 2020 vernietigd; de huidige wetgevingsdebatten gaan over de regulering
Griekenland	Geen actueel debat	Er is momenteel geen sprake van een significante publieke/politieke discussie
Hongarije	Momenteel in debat	De Hongaarse president Tamás Sulyok heeft beloofd in 2023 legalisering te overwegen. 50 Recente mislukte poging om Hongarije via strategische rechtszaken te dwingen euthanasie toe te staan

Land	Rechtspositie	Details
Ierland	Momenteel in debat	Wettelijke voorstellen om zowel euthanasie als euthanasie door een arts te legaliseren worden momenteel ingediend51
Italië	Hulp bij zelfdoding effectief gedecriminaliseerd	Talrijke pogingen om te legaliseren door middel van strategische juridische manoeuvres door activisten;52 de uitspraak heeft in 2019 effectief geassisteerde zelfdoding gedecriminaliseerd, hoewel het wetgevingsproces nog steeds gaande is53
Letland	Geen actueel debat	Minstens twee bewegingen voor legalisering in het afgelopen decennium, de meest recente werd in 2021 weggestemd54
Litouwen	Geen actueel debat	Het in 2014 ingediende wetsontwerp werd in 2016 niet aangenomen55
Luxemburg	Gelegaliseerd	Euthanasie werd in 2009 gelegaliseerd; er zijn momenteel debatten gaande over de afschaffing van leeftijdsgrenzen en de uitbreiding van de voorzieningen.56
Malta	Momenteel in debat	Debat loopt nog; het Labour Manifest uit 2022 beloofde een debat om de discussie te beëindigen.
Nederland	Gelegaliseerd	De legalisering vond plaats in 2002 en is sindsdien uitgebreid naar adolescenten en zal binnenkort worden uitgebreid naar kinderen onder de 12 jaar;58 beschikbaar voor ouderen met 'normale degeneratieve aandoeningen' en voorstellen nu ingediend voor iedereen ouder dan 7559
Polen	Geen actueel debat	Sterke tegenstand; momenteel geen noemenswaardige publieke/politieke discussie
Portugal	Gelegaliseerd	Het wetsvoorstel werd meerdere malen afgewezen voordat het werd aangenomen Mei 202360
Roemenië	Geen actueel debat	Sterke tegenstand; momenteel geen noemenswaardige publieke/politieke discussie
Slowakije	Geen actueel debat	Er is momenteel geen sprake van een significante publieke/politieke discussie
Slovenië	Momenteel in debat	Referendum gehouden in juni 2024, waarbij de meerderheid (55-45) vóór stemde. De uitslag is niet bindend, maar geeft wel aan dat er wetgeving moet worden ontwikkeld. Palliatieve zorg is slecht in land met sterke tegenstand vanuit de medische professie61
Spanje	Gelegaliseerd	Euthanasie gelegaliseerd in 2021
Zweden	Momenteel in debat	Blijft illegaal, hoewel er in het land belangenorganisaties actief zijn

De bovenstaande tabel toont enkele belangrijke kenmerken van de campagne om euthanasie in de EU te legaliseren. Ten eerste moeten landen die standvastig zijn in De oppositie is in de minderheid (10 van de 27). Ten tweede, pogingen om euthanasie te legaliseren keren vaak terug, zelfs na herhaaldelijke mislukkingen. Voorstanders tonen aan opmerkelijke volharding, schijnbaar wachtend tot er een betere politieke een kans zich voordoet. Ten derde wordt succesvolle legalisatie vaak gevolgd door campagnes om de wetgeving uit te breiden met nieuwe groepen en situaties die niet waren beloofd of zelfs ronduit werden ontkend tijdens de eerste legalisatiepogingen.

Het is daarom van groot belang om de beweringen dat euthanasiewetgeving niet van toepassing is, te bestrijden. zou acceptabel moeten zijn omdat het strikt gecontroleerd zal worden. Deze controles in de loop van de tijd verzwakt raken, omdat voorstanders aandringen op een bredere reikwijdte van legalisatie die ze eigenlijk vanaf het begin al wensten. Succes in één land wordt ook gebruikt om legalisering in buurlanden te bevorderen.

Het initiële beleid dat de agenda bepaalt, weerspiegelt zelden de volledige omvang van de Wettelijke veranderingen die belangenorganisaties nastreven – klein beginnen is vaak een bewuste strategie van belangenorganisaties en tegenstanders moeten geen duimbreed toegeven.

3 Erger dan een 'gladde helling'

De voet-in-de-deurstrategie voor de uitbreiding van de euthanasiewetgeving

Critici van euthanasie beroepen zich vaak op het argument van een 'gladde helling', dat sommigen als onlogisch beschouwen.

zou kunnen denken, wordt geïmpliceerd door de discussie in de vorige sectie. Het spreken over een 'hellend vlak' dreigt echter een verkeerde voorstelling te geven van de evolutie van euthanasie. beleid. Het is geen toevallige verschuiving of incidentele erosie van morele normen, maar eerder een proces waarbij claimmakers doelbewust voortbouwen op eerste successen bij het uitbreiden van beleid naar nieuwe domeinen.

Het argument van de 'gladde helling' wordt vaak geformuleerd als een voorspelling dat zodra de eerste stappen zijn gezet, er vervolgstappen nodig zijn in de richting van bijvoorbeeld Onvrijwillige euthanasie is onvermijdelijk. Zoals Wright samenvat:

> Meestal beweren argumenten van het type 'gladde helling' dat het onderschrijven van een bepaald uitgangspunt, het uitvoeren van een bepaalde actie of het aannemen van een bepaald beleid tot een bepaald resultaat zal leiden. een definitieve uitkomst die over het algemeen als fout of slecht wordt beoordeeld. De 'helling' is 'glad' omdat er geen plausibele stoppunten zouden zijn tussen de initiële toewijding aan een uitgangspunt, actie of beleid en de daaruit voortvloeiende slechte uitkomst. De wens om dergelijke verwachte toekomstige gevolgen te vermijden, biedt voldoende redenen om de eerste stap niet te zetten.62

Hoewel deze argumenten vaak worden afgedaan als een afgezaagd cliché, probeert Lewis een onderscheid te maken tussen logische en empirische argumenten die wijzen op een hellend vlak, waarbij de laatste meetbaar zijn en mogelijk meer gewicht in de schaal leggen.63 Critici beweren

dat naarmate meer landen euthanasiebeleid invoeren, het hellend vlak is geworden empirisch waarneembaarder worden. Zo heeft Canada bijvoorbeeld een snelle toename van het aantal euthanasiedoden, uitbreiding van de toelatingsvoorwaarden en verzwakking van de initiële waarborgen.64

Wat echter gemist wordt door de analogie van het hellend vlak, is dat De eerste stappen in de richting van legalisatie vormen een eerste stap in een doelbewust proces van geleidelijke beleidsuitbreiding. Dit proces, soms aangeduid als 'domeinuitbreiding', beschrijft de tendens om definities van een maatschappelijk probleem zoals als euthanasie om hun grenzen te verleggen en steeds meer te omvatten individuen en ervaringen.65 Zoals socioloog Joel Best opmerkt, kan dit 'de basis vormen voor een strategie op de lange termijn, waarin voorstanders het probleem aanvankelijk definiëren in termen die erop gericht zijn brede steun te verwerven, zodat Het succes van de campagne kan op zijn beurt een opening creëren voor latere claims dat het domein moet worden uitgebreid'.66 In het geval van het euthanasiebeleid, De aanvankelijke beperkte wetgeving dient als basis waarop claimmakers in de toekomst hun belangenbehartigingswerk proberen voort te bouwen.

Kortom, 'gladde helling' impliceert een onbedoelde glijpartij, waarbij mensen gewoon hun morele kompas kwijtraken. Maar domeinuitbreiding is een bewuste strategie. Claimmakers beginnen klein en beweren dat veranderingen 'geen probleem' zijn en dat er 'niets echt zal veranderen'. Maar de realiteit is dat het aanvankelijke kleine beleid is een opzettelijke voet tussen de deur. Het is een 'langzaam leerproces' waarbij wat wat eigenlijk gewenst is, is te radicaal om vanaf het begin voor te pleiten. Dus, ze beginnen met een kleine, stapsgewijze verandering. Ze weten dat zodra iets wettelijk is vastgelegd, de neiging bestaat om de wet niet te schrappen, maar uit te breiden. En dat is wat ze van plan zijn te doen.

Om dit proces te beginnen, stelt de pleitbezorger van euthanasie doorgaans beleid voor met de nadruk op de meest extreme en emotionele gevallen: terminaal zieke patiënten

aan het einde van het leven hevige pijn hebben. Dit is een veelgebruikte strategie, waarbij Voorstanders streven naar grotere, stapsgewijze sociale veranderingen. Bijvoorbeeld, In Donna Maurer's onderzoek naar de pogingen van belangenbehartigingsgroepen om een einde te maken aan het eten van vlees, schrijft ze dat de makers van claims zich ervan bewust zijn dat de veranderingen die ze uiteindelijk willen, om te beïnvloeden zijn te radicaal om op grote schaal door te voeren, dus hanteren ze een 'trage educatieve' aanpak. 'proces', beginnend met gematigde, meer algemeen aanvaardbare claims.67 Een bekende De tactiek is om te beginnen met te beweren dat de voorgestelde wetgeving 'niet veel zal veranderen' of de bestaande wetgeving simpelweg zal 'verduidelijken'. Het pleiten voor euthanasie is een paradigmatisch geval. In dit verband betoogde Daniel Finkelstein bijvoorbeeld in The Times in 2021:

> Het argument voor een nieuwe wet is dat deze onregelmatige situatie zou worden opgelost juridische positie. Het is een zeer kleine, gematigde stap om ervoor te zorgen dat wat al mogelijk is, juridisch duidelijk wordt. Het zorgt voor de juiste waarborgen en omvat formele toestemmingsmiddelen en de betrokkenheid van gekwalificeerde medisch personeel.68

Voorstanders beloven strenge waarborgen en minimaliseren de impact van wetswijzigingen op de samenleving. Australische voorstanders beweerden: 'De realiteit is dat maar heel weinig mensen ooit gebruik zullen maken van vrijwillige euthanasie wanneer deze van kracht wordt.'69 Een andere arts betoogde dat euthanasie slechts een 'eenvoudige wetswijziging' is in Australië zou ervoor zorgen dat artsen die medicijnen voorschrijven om de pijn van patiënten te verlichten, beschermd zouden zijn tegen vervolging.70 Echter, zodra Toen de wetgeving werd aangenomen, was deze zelfde arts een van degenen die de de wet als 'te restrictief' bestempeld en pleitte voor de uitbreiding ervan naar andere groepen, waaronder dementiepatiënten.71

Vandaar de 'glijder' naar potentieel niet-vrijwillige euthanasie voor degenen met verminderde handelingsbekwaamheid op het moment van overlijden is geen toeval, maar een onderdeel van Dit proces van geleidelijke uitbreiding van het domein. In Canada negeerden ministers simpelweg de inleiding van de oorspronkelijke MAID (Medische Hulp bij Sterven).

wet die 'robuuste waarborgen biedt, die het onherroepelijke karakter van het beëindigen van levens zijn essentieel om fouten en misbruik in de medische voorzieningen te voorkomen hulp bij zelfdoding', waarbij waarborgen worden herschreven als 'barrières voor toegang'.72

Dit is de reden waarom, zoals Yuill opmerkt, belangenbehartigingsgroepen zich niet zomaar ontbinden. zodra de eerste wetgeving is aangenomen.73 Hun doelstellingen zijn veel breder dan aanvankelijk aan het publiek gepresenteerd, en zodra er een 'voet tussen de deur' is in de Als ze de vorm van beperkende wetgeving aannemen, richten ze hun aandacht op de uitbreiding ervan. Wat ooit werd beloofd als strenge bescherming, wordt in de volgende fase bekritiseerd als 'discriminerend' en een schending van rechten.74

Domeinuitbreiding vindt horizontaal plaats om nieuwe groepen te omvatten en verticaal om minder ernstige gevallen vast te leggen.75 Zo begonnen de discussies zich kort na de eerste goedkeuring van de euthanasiewetgeving in Canada in 2016 te richten op bij het verruimen van de criteria. De eerste expansie vond verticaal naar beneden plaats. om in 2021 minder ernstige en potentieel levensbeëindigende ziekten te omvatten, met het afschaffen van het criterium dat de dood ‘redelijkerwijs voorzienbaar’ moet zijn.76 Nu moet iemands lijden ‘ernstig en onherstelbaar’ zijn,77 wat in de praktijk wordt zeer ruim geïnterpreteerd, waarbij mensen worden goedgekeurd voor MAID voor aandoeningen zoals 'gehoorverlies'.78 Uitrol naar mensen die lijden aan psychische problemen De voorwaarden zijn momenteel opgeschort, hoewel belangenorganisaties blijven aandringen op een snelle afschaffing van de 'uitsluiting van de geestelijke gezondheid'.79 Uitbreiding is ook zijwaarts plaatsvinden, waarbij een parlementaire commissie zijn aanbeveling doet uitbreiding met 'meerderjarige minderjarigen' in 2023.80 Zoals Tabel 1 in de vorige Uit het hoofdstuk blijkt dat deze trends ook in Europa waarneembaar zijn, met soortgelijke trends richting horizontale en verticale expansie in België, Nederland en Luxemburg.

Dit proces van domeinuitbreiding vindt plaats omdat het einddoel niet een restrictief en ‘minimaal’ euthanasiebeleid is, maar de normalisatie van euthanasie. Zoals Yuill opmerkt, is de horizon voor veel voorstanders van euthanasie

is een breed permissief beleid waarin alle zelfmoorden onderworpen kunnen worden aan medische en overheidshulp en -goedkeuring.81 Zoals de EU-burgers

Uit de hierboven beschreven petitie blijkt duidelijk dat voorstanders euthanasie willen een 'mensenrecht' zijn met weinig tot geen beperkingen. Waarborgen zijn simpelweg een kleine stap op dit pad, dat onvermijdelijk zal worden bekritiseerd als ondraaglijk beperkend op weg naar normalisatie en destigmatisering van door de overheid geassisteerde dood.

4 Hoe bureaucratie euthanasie normaliseert

Eind 2023 werd op de Luxemburgse radiozender RTL een gesprek gevoerd over euthanasie voorstanders waren onthullend in termen van de bredere visie achter de sluipende legalisering en uitbreiding van euthanasie.82 Deelnemers wezen erop dat Luxemburg heeft, in tegenstelling tot andere Europese landen die de praktijk hebben gelegaliseerd, een lage acceptatie van zijn euthanasiebeleid ervaren. Gezien de vele de aanvankelijke beweringen van voorstanders dat euthanasie alleen extreme gevallen zou treffen en pogingen om de mate van waarschijnlijke opname te bagatelliseren, is het interessant dat dit Observatie werd afgeschilderd als een probleem, in plaats van een zeldzaam succesverhaal van het beleid dat zich gedroeg zoals het 'hoorde' te doen:

> De prevalentie van euthanasieprocedures in Luxemburg blijft relatief laag, vooral in vergelijking met andere landen.
> Dr. Romain Stein benadrukte dat er in 2022 in het land 28 euthanasieprocedures werden uitgevoerd, wat neerkomt op slechts 0,6% van het totale aantal sterfgevallen.
> België daarentegen meldt een percentage van 2% en Nederland van 4%.83

Voorstanders stelden verder dat een lage opkomst wijst op een 'tegenzin' om de dood te bespreken', wat 'voortkomt uit de angst voor het onbekende, waardoor mensen dit vitale gesprek onderdrukken'.84 Een van de beweringen wordt beschreven als een benadrukking van 'het belang van dergelijke discussies ter voorbereiding jezelf en je geliefden voor deze belangrijke gebeurtenis in je leven.85 Toch ligt de focus van dergelijke 'discussies' wordt uitsluitend gepositioneerd rond passieve en actieve euthanasie, alsof de optie om gewoon te sterven zonder dergelijke richtlijnen

ondenkbaar. Zo ook twee leden van een Deens 'Comité voor een Meer 'Dignified Death' trad af, uit bezorgdheid dat de groep te eng was gericht op het ontwikkelen van modellen voor een 'waardige dood' die uitsluitend wordt gedefinieerd in termen van actieve euthanasie en hulp bij zelfdoding.86 Het is alsof andere sterfgevallen zijn inherent 'onwaardig' en vertegenwoordigen niet hoe de dood zou moeten zijn, idealiter, plaatsvinden.

Deze voorbeelden spreken over de wisselwerking tussen bureaucratie, Normalisatie en destigmatisering staan centraal in de euthanasieproblematiek. In The Taming of Chance, zijn geschiedenis van de waarschijnlijkheid uit 1990, legt Ian Hacking uit hoe het concept van normaliteit geleidelijk een voorschrijvende kant kreeg.87 Naarmate de sociale statistieken een steeds grotere rol gingen spelen bij het voorspelbaarder en bestuurbaarder maken van het sociale leven, verdween wat ooit een statistische agglomeratie was. van verschillen werd een voorschrijvende uitspraak over hoe mensen 'zouden moeten' zijn. Het statistisch gemiddelde werd niet alleen een definitie van wat gebruikelijk of typisch is, maar wat wenselijk en goed is. Met andere woorden, iets normaliseren kreeg de betekenis van 'iets goed maken'.

Deze toegenomen focus op het voorspelbaarder maken van het leven door het te verleiden langs nieuwe morele 'normen' die zich voordoen binnen een steeds meer gebureaucratiseerde systeem van staats- en institutionele structuren,88 bestuurd door door experts geleide regels voor het gedrag van het leven – en nu ook van het sterven. Naarmate de traditie haar betekenis begint te verliezen, invloed uitoefenen op de manier waarop mensen goed en kwaad begrijpen, bureaucratische regels, wetten en wettelijke kaders zijn een vervanging geworden voor morele waarden. Wanneer mensen Als je het niet langer eens kunt worden over goed en kwaad, biedt de wet een hulpmiddel om je levensstijl, waarden en keuzes als 'moreel' en 'normaal' te bevestigen. en 'goed'.

Deze motor verklaart veel van de kracht van de huidige sociale bewegingen, die zich minder richten op de materiële kwesties die ooit de politiek bezielden en meer over het aandringen van regeringen en instellingen om agenda's en

raamwerken die een reeks identiteiten en keuzes 'normaliseren'. Eenmaal bevestigd door bestuursinstellingen creëren bureaucratische kaders normen die door de staat gecontroleerde processen als inherent moreel superieur en gunstig beschouwen. Wanneer dit op euthanasie wordt toegepast, heeft dit potentieel diepgaande implicaties voor hoe de maatschappij de dood ziet en aanpakt.

De verschuiving in de taal rondom euthanasie weerspiegelt dit proces van bureaucratische normalisering, met termen als 'hulp bij zelfdoding' en 'medische hulp bij zelfdoding' die de zelfmoorddaad vergoelijken en normaliseren als een wenselijke, Zelfs een gunstige manier om te sterven. Met het toezicht van de bureaucratie is zelfmoord losgemaakt van zijn zwaar gestigmatiseerde culturele banden. Ooit beloofd als iets zeldzaams en extreems bewegen wetgevende paden zich steeds meer in de richting van permissiviteit en zelfs het impliciete gevoel dat het de juiste manier is om te sterven omdat het een voldoende gecontroleerde manier van sterven is.

Sociologen beweren al lang dat steeds meer van het dagelijks leven In een wereld die steeds meer wordt aangestuurd door efficiëntie en risicomanagement, worden onvoorspelbare levensprocessen steeds meer een prioriteit. als problematisch beschouwd. Medicalisering heeft lang een rol gespeeld bij het beheersen van deze risico's, het leven in voorspelbare kaders dwingen en richtlijnen bieden voor gedrag.90 Zo ook nu, voor de dood. Over de trend naar een toenemende euthanasie in Nederland merkte de Nederlandse psychiater Sisco van Veen op:

'Naarmate de gezondheidszorg steeds meer wordt beheerd, wordt het idee van het beheren van de dood steeds belangrijker. lijkt niet onlogisch'.91 Nu de rommelige, potentieel dure en fundamentele De onvoorspelbare aard van de lengte van de menselijke levensduur kan op dezelfde manier zijn gecontroleerd.

Euthanasie wordt genormaliseerd en gemedicaliseerd als behandeling, zoals elke andere. Sterker nog, in veel gevallen wordt het zelfs benadrukt boven behandelingen die gericht zijn op levensverlenging. In Canada is MAID bijvoorbeeld bekritiseerd vanwege geprioriteerd als 'een quasi-inherente gunstige praktijk', met 'de Canadese wet,

en het beleid van federale en provinciale autoriteiten en beroepsorganisaties, die zich vooral richten op het vergemakkelijken van de toegang tot de dood.92 Op dezelfde manier heeft de VS De staat Oregon 'rantsoeneert expliciet de gezondheidszorg voor haar Medicaid-ontvangers, van wie sommigen geen toegang hebben tot levensverlengende chemotherapie die wordt niet verwacht het leven voor een lange periode te verlengen. Maar hulp bij zelfdoding wordt nooit gerantsoeneerd.'93

In een maatschappij waarin problemen gemedicaliseerd zijn, is het niet verrassend dat de normalisering van euthanasie als 'behandeling' werkelijkheid wordt. ook in discussies over sociale problemen. Een groeiend aantal Canadezen hebben hun instemming uitgesproken met het idee om MAID aan individuen te verstrekken wier enige kwelling armoede is.94 Bio-ethici hebben deze ideeën ondersteund en betoogd dat MAID een vorm van 'schadebeperking' vertegenwoordigt. Een van deze artikel betoogt: 'Mensen krijgen geen toegang tot MAID omdat hun verzoek wordt gedreven door onrechtvaardige sociale omstandigheden, wanneer die omstandigheden zich openbaren 'geen kans op verbetering op korte termijn, leidt alleen maar tot verdere schade.'95 Op dezelfde manier betoogde de directeur van een Belgisch verzekeringsfonds dat het noodzakelijk was om euthanasie uit te breiden naar ouderen om een 'crisis in de sociale zorg' te voorkomen. Hij voegde eraan toe: 'We moeten het stigma wegnemen.'96

Hoewel het risico bestaat dat het als een cliché wordt gezien, is deze verwijdering van het morele stigma van zelfmoord via door de staat gesanctioneerde processen is een krachtige demonstratie van Hannah Arendts beroemde 'banaliteit van het kwaad'.97 Euthanasie wordt routine, 'gewoon een dag op kantoor', ontdaan van zijn ethische gewicht, omdat beslissingen worden genomen opgenomen in regelgevende mechanismen. Hoewel de publieke retoriek nog steeds de nadruk legt op autonomie, is de realiteit dat euthanasiewetten steeds meer afhankelijk zijn van institutionele processen die individuen hun ware beslissingsmacht ontnemen ten gunste van het deskundig beheer van leven en dood.

Om bijvoorbeeld in aanmerking te komen voor MAID in Canada, moet men eerst het volgende formulier invullen: een formulier ingevuld volgens vooraf bepaalde criteria. De toepasselijk flauw getitelde

Formulier 1632 wordt vervolgens doorgegeven aan een coördinatiekantoor en van daaruit aan een externe 'gezondheidsautoriteit', die de geschiktheid beoordeelt.98 Beslissingen over complexe mensenlevens worden aan zogenaamde experts doorgegeven, maar in werkelijkheid gereduceerd tot een oefening in het invullen van banale administratieve formulieren.

In wat een steeds gebruikelijker verhaal is geworden, een Canadese man met een geschiedenis van depressie en suïcidale gedachten werd schijnbaar snel behandeld voor euthanasie, zonder veel rekening te houden met zijn medische geschiedenis.99 Toen zijn zoon vroeg om een psychiatrische beoordeling voorafgaand aan zijn geplande euthanasie, overlijden, merkte de MAID-aanbieder op dat de evaluatie weinig meer dan een formaliteit die haar 'dekking' zou bieden.100 In feite waren beide Artsen en patiënten laten hun oordeel en autonomie los aan een bureaucratisch proces. Wanneer de dood een kwestie van afvinken wordt, vinden we Wijzelf, zoals Arendt waarschuwde, distantiëren ons van de realiteit en hebben een diepgaand moreel besef. omvang van zelfmoord en dood.101

In deze context vertegenwoordigt euthanasie de ultieme daad van controle in een maatschappij die steeds meer wordt gedomineerd door institutionele autoriteit. Verre van Door individuen meer macht te geven, normaliseren euthanasiewetten een kader waarin Beslissingen die een einde aan het leven maken, worden genomen onder controle van staatsapparaten, niet zoals handelingen die voortvloeien uit de persoonlijke vrijheid, maar als procedurele mandaten zonder morele diepgang.

De gevaarlijke destigmatisering van zelfmoord

Normalisatie gaat hand in hand met destigmatisering. De creatie van Een gecontroleerd, gereguleerd proces heeft ook tot gevolg dat het stigma dat traditioneel aan zelfmoord kleeft, verdwijnt. Wat ooit een privé-, morele kwestie was is nu onderworpen aan door de staat gesanctioneerde procedures, en wordt alleen binnen de grenzen van de staat gedestigmatiseerd. de grenzen van het staatstoezicht. Het is bijvoorbeeld opvallend hoe verslagen van personen die euthanasie zochten vanwege psychiatrische aandoeningen,

uiten hun opluchting dat de suïcidale gedachten van hun familielid of patiënt verdwenen zijn 'Genezen' – door zelfmoord. Een voorstander van euthanasie klaagt:

> Patiënten met psychische problemen kampen ook met aanzienlijk lijden […] Het zelfmoordcijfer onder deze demografische groep is opvallend hoog, wat tot bezorgdheid leidt. over individuen die hun toevlucht nemen tot zelfbeschadiging terwijl er alternatieve opties zijn bestaan […] Het vooruitzicht dat individuen meerdere zelfmoordpogingen moeten ondergaan terwijl het zoeken naar een oplossing voor hun angst ontmoedigend is […].102

Het idee dat de oplossing voor de suïcidale gedachten van deze patiënten is bureaucratisch gecontroleerde zelfmoord verbijsterend. Maar belangrijker nog, Het illustreert de manier waarop het zoeken naar staatssancties een verhulde vorm van bevestiging. Het probeert zelfmoord een plaats te geven in de samenleving als een soort gebureaucratiseerd seculier sacrament.

De rebranding van moord en zelfmoord door het gebruik van zachtere, gemedicaliseerde of anderszins minder moreel geladen taal weerspiegelt dit ook Een bredere poging om zelfmoord te destigmatiseren. Zo vermeldt de website van het euthanasieprogramma in Californië:

> Mensen die ervoor kiezen om op deze manier een einde aan hun leven te maken, worden niet als zodanig beschouwd. zelfmoord te plegen als ze de wet nauwkeurig volgen.
> Artsen die het middel voor hulp bij zelfdoding voorschrijven, zijn niet onderworpen aan wettelijke aansprakelijkheid of professionele sancties als zij alle stappen volgen beschreven in de wet.103

Met andere woorden: de beloning voor het naleven van de wet is de kwijtschelding van schuld. en het stigma dat normaal gesproken met zelfmoord wordt geassocieerd. Dood en zelfmoord worden echter niet voor niets gestigmatiseerd. De drang om zelfmoord te vergoelijken door middel van bureaucratische procedures processen ondermijnen de diepe culturele en morele wortels die historisch gezien die betekenis en waarde toekent aan leven en dood.

In veel samenlevingen zijn zelfmoord en dood doordrenkt met een sterke cultureel stigma. Dit is niet alleen een moreel standpunt, maar een diepgewortelde sociale

mechanisme dat dient om de waarde van de leden van een gemeenschap te bevestigen.
De dood is, zoals antropologen als EE Evans-Pritchard hebben opgemerkt, niet zomaar een een biologische gebeurtenis, maar ook een diep sociale en symbolische.104 Het vertegenwoordigt het verlies van een familielid, het einde van familiebanden en de potentiële het verbreken van de structuur van een gemeenschap. Hoewel individuele rechten belangrijk zijn, Het is ook belangrijk om te erkennen dat een mensenleven als sociaal wezen nooit voorbijgaat. volledig en uitsluitend van jezelf. Zoals Marrone schrijft: 'De dood is ook een gebeurtenis voor hen die achterblijven, voor hen die de persoon en zijn vertrek herdenken.
Euthanasie is niet alleen een kwestie van individuele autonomie, maar is nauw verbonden op de reactie van het gezin en de maatschappij op ziekte, handicap en ouderdom.'105

Andere antropologen – zoals Mary Douglas in haar bekende boek, Zuiverheid en Gevaar – hebben uitgebreid ingegaan op de manieren waarop taboes de samenleving helpen navigeren door gevaar door onderscheid te maken tussen schoon en onrein, moreel en immoreel.106 De dood is een belangrijke gebeurtenis met een groot potentieel voor chaos en verstoring. Het stigma rond de dood weerspiegelt de ernst van de potentiële breuk en voorkomt dat deze tot iets alledaags wordt gereduceerd. Zoals Roger Scruton zei: betoogt dat sommige stigma's belangrijke waarden en sociale banden beschermen: 'Stigma is geen daad van agressie, maar een teken dat we om onze buren geven levens en daden. Het drukt het bewustzijn van andere mensen uit, de wens naar hun goede mening en de drang om de sociale normen te handhaven die oordeel mogelijk maken.'107 Het stigma rond zelfmoord in het bijzonder, handelingen als een culturele bescherming, die de waarde van onze banden met elkaar bevestigt, en voorkomen dat het genormaliseerd of gebagatelliseerd wordt.

Het is bijna altijd mogelijk om zelfmoord te plegen als men voldoende wilskracht heeft om dat te doen. Het intense stigma dat met zelfmoord gepaard gaat, werkt echter als een eigen morele regulator. Op dezelfde manier hebben artsen een immense macht over leven en dood.
Voorstanders stellen dat legalisering zal zorgen voor consistentie en toezicht door de toezichthouder op een praktijk die al achter gesloten deuren plaatsvindt.108

Het is echter juist deze regelgevende controle – of in de praktijk de façade daarvan – dat de deur opent voor expansie en een blasé houding ten opzichte van het doden en zelfmoord. Het stigma dat met deze handelingen gepaard gaat, veroorzaakt een angst die kan leiden tot een zorgvuldig oordeel over bijvoorbeeld de toediening van krachtige pijnstillers aan het einde van het leven, laat staan de opzettelijke het nemen van een leven.

In Oregon, waar euthanasie plaatsvindt via een recept dat vervolgens door de patiënt wordt toegediend, haalt ongeveer 30 tot 35% van de mensen het recept niet op of neemt het, als het eenmaal is opgediend, niet in.109

Deze laatste draden van persoonlijk en professioneel oordeel zijn wat de weg vrijmaakt de deur naar de banaliteit van het kwaad.

Legalisering van euthanasie gaat over het creëren van een bureaucratische sacrament rond de dood dat de dood reinigt van zijn stigma. Daarom De poging om euthanasie te destigmatiseren gaat vaak verder dan louter acceptatie en in het rijk van de viering. Bedenk dat normalisatie via bureaucratische Bij sancties gaat het er niet om iets incidenteel te maken, laat staan betreurenswaardig, maar over het goed maken ervan. Dit verklaart de verontrustende trend van 'dood' partijen, waarbij de euthanasie wordt beschouwd als een gebeurtenis die gevierd moet worden. Zoals een aanwezige zich herinnert over het aanvaarden van zo'n uitnodiging: 'Ik heb gereageerd alsof het een zondagse brunch was. "Ik doe mee!"'110

Deze verschuiving van de eis om de dood te tolereren naar het vieren ervan weerspiegelt de onuitgesproken morele boodschap die geassocieerd wordt met normalisatie en juridische bevestiging in de huidige maatschappij. Het onderstreept ook een veel sinisterdere draai die blijkt uit de eerder genoemde Belgische verzekeringsbaas en die zoals de Britse commentator Matthew Parris, die uitkeek naar de dag waarop euthanasie 'aan de mensen zou worden opgedrongen' als een verantwoordelijke, wenselijke 'keuze'.111

Er is daarom behoefte aan het in stand houden van het stigma rondom het doden van mensen. en zelfmoord, en om zich te verzetten tegen de afschaffing van het staatstoezicht dat erop gericht is Laat dit stigma varen. Deze stigma's zijn niet zomaar willekeurige sociale oordelen, maar strijden tegen de trivialisering van iets zo diepgaands als het leven en dood. Het proces van legalisering en normalisering van euthanasie gaat niet alleen over het geven van het recht aan individuen om hun leven te beëindigen, maar fundamenteel gezien het veranderen van de relatie van de maatschappij met de dood.

Het vieren en zelfs aansporen tot de dood op deze manier vertekent het bestaande beeld. culturele reacties op sterfelijkheid. De dood is van nature tragisch en finale. Het vertegenwoordigt niet alleen het einde van het leven, maar ook het verlies van hoop en het einde van mogelijkheden. Terwijl moderne samenlevingen worstelen met het vinden van nieuwe manieren om de dood betekenis te geven, is de poging om de dood te bureaucratiseren en te vieren vervreemdt individuen alleen maar verder van de ware betekenis ervan. Zoals Max Weber gewaarschuwd, rationalisatie ontdoet het leven – en de dood – van betekenis, waardoor alleen de holle schil van de bureaucratische procedure.112

5 Een diepgaande devaluatie van het menselijk leven

Als zelfmoord en moord van hun stigma worden ontdaan, lopen we het risico er één te verliezen van de belangrijkste potentiëlen die ons zijn nagelaten door de geboorte van de seculiere samenleving: de mogelijkheid dat het menselijk leven – zijn comfort en zijn verlenging – mogelijk zou kunnen zijn ons leidende morele kompas. Het gemak waarmee het menselijk leven vervangbaar is geworden, suggereert dat we dit morele besef van onze

De beweging om euthanasie te legaliseren is geen geïsoleerde ontwikkeling, maar de culminatie van veel diepere trends waardoor de waarde van

Het menselijk leven is systematisch uitgehold.

Dit pessimisme vindt zijn oorsprong in de late achttiende en vroege negentiende eeuw. eeuwen. Veel denkers die geassocieerd werden met de Verlichting hadden onderstreepte een visie op de mensheid die wordt gedefinieerd door een vermogen tot redeneren en autonomie – vermogens die kunnen worden aangewend om de menselijke conditie te verbeteren. Figuren als de markies de Condorcet droomden van een wereld waarin de menselijke levensduur geen bovengrens zou kennen.113 Toen de mensheid echter leek te zijn meer verwikkeld in oorlog en sociale onrust dan in het verwezenlijken van deze idealen,

Er ontstond een cynischer perspectief. In intellectuele kringen werden economische en sociale mislukkingen steeds vaker niet toegeschreven aan de grotere maatschappelijke organisaties of aan slecht bestuur, maar aan inherente tekortkomingen van individuen of groepen.114

Als mensen gelijkwaardig zijn, hoe verklaren we dan waarom zo veel van hen zich niet gedragen zoals hun 'beste' zegt dat ze zouden moeten?

Het was dit soort denken dat aanleiding gaf tot de eugeneticabeweging, die sociale problemen zag als fundamenteel geworteld in menselijke verschillen en zwakte. WR Greg, een van de medeoprichters van de beweging, bekritiseerde John Stuart Mills overtuiging dat de Ierse 'luiheid' meer te maken had met hun sociale positie dan raciale samenstelling, schrijvend: 'De heer Mill verwaardigt zich nooit om bedenk dat een Ier een Ier is, en geen doorsnee mens – een idiomatische en idiosyncratische, geen abstracte man.' Vanuit dit perspectief werden sociale problemen veroorzaakt door degenen die, vanwege een slechte opvoeding, of een aangeboren gebrek, eenvoudigweg niet bereid of in staat waren de regels van de maatschappij te volgen. Dit zijn de intellectuele trends die iemand als Ernst Rüdin in staat stelden, hierboven vermeld, om manieren te vinden om de 'ongeschikten' in de samenleving uit te roeien. Zulke figuren probeerden de sociale kwestie op te lossen door de mensheid te 'verbeteren', door te controleren – of door het elimineren – van degenen die 'van mindere afkomst' zijn.

Het idee dat mensen inherent gebrekkig zijn, groeide samen met zorgen over het beheer van hulpbronnen en bevolkingsgroepen. Sommige bevolkingsgroepen werden als een last gezien, en deze gedachtegang werd weerspiegeld in het bredere beleid. van sociale manipulatie die erop gericht was hun aantal te verminderen. Bekend is dat De nazi's zagen de oude, zieke en gehandicapte mensen als 'onbetaalbare lasten die onhandelbare eisen aan de gezonden'.115 Eugenetica leverde de ideologische rechtvaardiging dat sommige levens wegwerpbaar waren.

De draden van dit denken zijn nog steeds aanwezig in hedendaagse debatten over euthanasie. De retoriek van 'levens die het leven niet waard zijn' heeft plaatsgemaakt voor argumenten gekaderd in termen van keuze en mededogen, waarbij de dood wordt aangeboden als oplossing voor lijden. De onderliggende aanname blijft echter hetzelfde: sommige levens zijn minder waardevol – en duurder – dan andere.

Het noemen van nazisme en eugenetica lijkt voor sommigen misschien grof reductionisme. Maar het punt is niet dat de huidige euthanasiebewegingen simpelweg... voortzettingen van het nazisme, noch dat het waarschijnlijk is dat ze in hetzelfde zullen culmineren

brute eindes. Het punt is eerder dat onze cultuur nooit over de misantropie die het wetenschappelijk en sociaal denken tijdens sommige van de geschiedenis heeft geleid donkerste momenten.116 In deze context wordt het heel moeilijk om te argumenteren voor de inherente waarde van het menselijk leven, omdat het het menselijk leven is dat zo vaak aangewezen als de oorzaak van problemen die in de publieke verbeelding voorop staan, van klimaatverandering tot overbevolking en aantasting van het milieu.
Misantropische mensbeelden verdwenen niet na de Tweede Wereldoorlog, maar zijn eerder getransformeerd en hebben op subtiele wijze invloed gehad op het volksgezondheids- en sociale beleid.117

Wrede calculus

De normalisering van euthanasie als behandeling, gepaard gaande met de devaluatie van het menselijk leven, maakt het mogelijk dat economische en sociale druk binnendringt het debat. Een gevierd verdediger van medisch geassisteerde zelfdoding verklaarde dat Het is belachelijk dat een maatschappij met zoveel 'onbetaalbare' leeftijdsgerelateerde ziekten aarzelt om deze praktijk te accepteren.118 Een pro-MAID-pamflet merkt botweg op:
'Als je twijfelt of je zelfmoord wilt plegen, is het feit dat je een last bent
'Er moet rekening worden gehouden met de gevolgen voor uw gezin of de maatschappij als geheel.'

Het idee dat het menselijk leven een last is – of het nu gaat om familieleden, de maatschappij of het zorgstelsel – is een direct gevolg van misantropisch denken.
Als de waarde van het leven wordt gemeten in termen van economische productiviteit of de vermogen om lijden te vermijden, kunnen degenen die niet aan deze criteria voldoen op subtiele wijze worden aangemoedigd om een einde aan hun leven te maken. Het recht om te sterven dreigt de 'doodsplicht' te worden, om een einde te maken aan deze last voor de maatschappij. De meest genoemde reden om in Oregon voor euthanasie te kiezen is dan ook niet pijn, maar de angst om een last te zijn.119
Net als in België heeft Nederland voorstellen ingediend om euthanasie open te stellen voor iedereen boven de 75 jaar; dit wordt al aangeboden voor de normale achteruitgang die met het ouder worden gepaard gaat.120

De onderliggende economische prikkels die in dit soort situaties een rol spelen, zijn: dit is vooral duidelijk als je kijkt naar enkele groepen die lobbyen voor legalisering Volgens Alliance Vita zijn Franse verzekeringsmaatschappijen actieve voorstanders van euthanasie geweest, met op hun beroepscongressen prominente voorstanders.121 Het verplaatsen van de dood naar een voorspelbare tijdlijn is een een verleidelijke, zij het wrede, berekening die aansluit bij andere druk op de gezondheidszorg systemen. Het zijn deze falende zorgsystemen die tot frustratie zijn gekomen huilt om de menselijke arrogantie die gepaard gaat met het ideaal van het onbepaalde verlenging van het leven – al in de jaren zeventig opgemerkt door Susan Sontag.122 Dit een nauwelijks verhulde drang naar een efficiënter en kosteneffectiever beheer van De dood staat symbool voor het verdwijnen van de hoop op een oneindige verbetering van de mensheid.

Niettemin blijft de waarde en de centraliteit die aan het menselijk leven worden toegekend, onveranderd. de hoeksteen van democratische samenlevingen. Dit verklaart waarschijnlijk waarom het herformuleren van euthanasie in termen van mensenrechten en autonomie is mogelijk om tenminste een dun laagje respectabiliteit te creëren. Maar deze hoeksteen is aan het afbrokkelen. Zoals Margaret Somerville opmerkt: 'Het legaliseren van euthanasie zou schade toebrengen aan belangrijke, fundamentele maatschappelijke waarden en symbolen die respect voor menselijk leven. Sterker nog, het verbod op opzettelijk doden is de hoeksteen van recht en menselijke relaties, waarbij de nadruk wordt gelegd op onze fundamentele gelijkheid.'123 Het idee dat een van de kernidealen van vooruitgang, het comfort en de verlenging van de menselijk leven, kan zo gemakkelijk worden opgeofferd in het aangezicht van de laagste economische omstandigheden Prikkels vertellen ons dat de waarde die aan het menselijk leven wordt toegekend, ernstig in gevaar is.

6 Soevereiniteit en subsidiariteit: de laatste verdedigingslinie

Verschillende Europese landen hebben zeer verschillende waarden als het gaat om tot de centraliteit van het menselijk leven en de bereidheid om de bureaucratische verantwoordelijkheid te accepteren normalisering van moord en zelfmoord. Deze culturele heterogeniteit is soms aangewezen als een belemmering voor de convergentie van beleidsmaatregelen zoals euthanasie in heel Europa. Een pro-euthanasieartikel betreurt dat 'de meeste van de huidige Europese landen staan nog steeds onder de sterke invloed van traditionele (niet noodzakelijkerwijs religieuze) overtuigingen en hun begrip van het menselijk leven en hoe men moet zijn leven leven'.124 Dit is allesbehalve een tegenslag, maar eerder het laatste verweer tegen de sluipende legalisering van het euthanasiebeleid.

De beginselen van subsidiariteit en nationale soevereiniteit zijn fundamenteel aan het Europese bestuur, met name op gebieden die diep persoonlijke, culturele en ethische kwesties zoals euthanasie met zich meebrengen. Subsidiariteit, een kernpunt van de EU principe, dat bepaalt dat beslissingen op nationaal of lokaal niveau moeten worden genomen niveau waar mogelijk. Ondertussen zorgt soevereiniteit ervoor dat individuele De lidstaten behouden de controle over hun eigen juridische en culturele kaders. Subsidiariteit is niet alleen een juridisch principe, maar een culturele waarborg die landen om waarden te handhaven rondom leven en dood die per land sterk verschillen Europa. Op dezelfde manier helpt nationale soevereiniteit landen weerstand te bieden druk om uniforme beleidslijnen van internationale organisaties over te nemen die ernstige problemen kunnen veroorzaken in onverenigbare sociale en culturele contexten contexten.125

Echter, activistische campagnes en juridische manoeuvres die overal worden beschreven dit rapport – inclusief grensoverschrijdende verspreiding, strategische rechtszaken en grensoverschrijdende grensvoorstellen zoals de wederzijdse erkenning van wilsbeschikkingen – kunnen een aanzienlijke bedreiging vormen voor deze principes. Euthanasieactivisten proberen om deze tactieken te gebruiken om landen onder druk te zetten om euthanasie in de omweg te accepteren manieren en leg de basis voor de oprichting, verspreiding en uitbreiding van euthanasiebeleid.

Om de diverse culturele waarden van de EU-lidstaten te beschermen, Levensbeslissingen moeten strikt onder nationale jurisdictie blijven. Waakzaamheid is nodig om ervoor te zorgen dat belangenbehartigingsgroepen er niet in slagen de rechten van de burgers te ondermijnen. Deze fundamentele principes effenen de weg voor een bredere invoering van euthanasie in heel Europa. Tegelijkertijd moeten waarnemers waakzaam zijn. en let op de bewegingen op nationaal niveau en organiseer de oppositie. Alle stappen in de richting van een cascade van legalisering van euthanasie in heel Europa zijn belangrijke stappen in de richting van de EU die de bureaucratische controle over de dood overneemt.

7 aanbevelingen

1 Zorg voor een duidelijke en precieze taal

Het is van groot belang om een duidelijke en ondubbelzinnige taal te gebruiken en te voorkomen dat eufemismen zoals ‘geassisteerd sterven’ en ‘sterven met waardigheid’ die proberen om het publieke debat te beïnvloeden en het ethische belang van de kwestie te verdoezelen.

2. Verzet u tegen pogingen om euthanasiebeleid internationaal te verspreiden

Succes in één rechtsgebied wordt vaak gebruikt om anderen onder druk te zetten om soortgelijke praktijken te implementeren. beleid. Dit wordt gepresenteerd als een onvermijdelijke of 'progressieve ontwaking' onder de bevolkingen van die landen. In werkelijkheid is het een bewuste claimvorming strategie en moet herkend en bestreden worden.

3 Verdedig de nationale soevereiniteit en subsidiariteit met betrekking tot euthanasie

Bewegingen in de richting van top-down-opleggingen, EU-brede convergentie of harmonisatie van euthanasiebeleid ondermijnen de nationale soevereiniteit en riskeren rampzalige gevolgen resultaten in nieuwe culturele contexten. Dergelijke beslissingen moeten onder de jurisdictie van individuele lidstaten in Europa.

4 Bestrijd de normalisering en destigmatisering van euthanasie

Het publieke debat moet zich verzetten tegen de bureaucratische normalisering van euthanasie, en het wegnemen van het stigma dat verbonden is aan moord en zelfmoord. Dit stigma dient als een belangrijke culturele bescherming en bevestigt de waarde van het menselijk leven. en het voorkomen van het trivialiseren van de dood.

5. Monitor en verzet u tegen domeinuitbreiding

Euthanasiewetgeving en publieke discussies in de getroffen landen moeten worden gevolgd op stappen in de richting van geleidelijke uitbreiding. In gebieden waar De euthanasiewetgeving is aangenomen als 'een voet tussen de deur' en gelegaliseerd Euthanasie mag niet worden uitgebreid naar nieuwe groepen en naar minder ernstige aandoeningen.

Eindnoten

Geraadpleegd in september 2024

1 Margaret A Somerville, '"Death Talk": Debatteren over euthanasie en door artsen geholpen zelfdoding in Australië', Medical Journal of Australia 178, nr. 4 (2003): 171 doi.org

2 UCLA Health, 'Californië Einde van het Leven Optiewet (EOLOA), UCLA Health, 2024 uclahealth.org

3 Det Etiske Råds, 'Det Etiske Råds Udtalelse Om Dødshjælp' [De mening van de Ethische Raad over euthanasie] (Kopenhagen, Denemarken, 2023), 17 nationaltcenterforetik.dkf (machinevertaling).

4 Det Etiske Råds, 17–18, op cit.

5 Dying Well APPG, 'Survation APPG voor Dying Well Survey juli 2021', 2021 dyingwell.co.uk; Better Way, 'Nog steeds niet veilig: waarom euthanasie de verkeerde weg is voor Schotland', 2024 betterwaycampaign.co.uk

6 Margaret A Somerville, 2023, op.cit.

7 Margaret A Somerville, 2023, op cit, 171

8 Margaret A Somerville, 2023, op cit, 172

9 Zie bijvoorbeeld Jan L. Bernheim en Kasper Raus, 'Euthanasia Embedded in Palliative Care. Responses to Essentialistic Criticisms of the Belgian Model of Integral End-of-Life Care', Journal of Medical Ethics 43, nr. 8 (1 augustus 2017): 489–94 doi.org; RS Magnusson, 'Euthanasie: bovengronds, ondergronds', Journal of Medical Ethics 30, nr. 5 (1 oktober 2004): 441–46 doi.org

10 J Pereira, 'Legalisering van euthanasie of hulp bij zelfdoding: de illusie van waarborgen en controles – PMC', Current Oncology 18, nr. 2 (2011): e38–45

11 Thomas D. Riisfeldt, 'Het overwinnen van conflicterende definities van "euthanasie" en van "geassisteerde zelfdoding" door middel van een waardeneutrale taxonomie van "praktijken aan het einde van het leven"', Journal of Bioethical Inquiry 20, nr. 1 (maart 2023): 51–70 doi.org

12 Zie bijvoorbeeld Ewa Michaÿkiewicz-Kÿdzie-la en Goran Šimiÿ, 'The Right to Dignified Death: A Comparative Legal Discussion of Euthanasia and Assisted Termination of Life', Biaÿostockie Studia Prawnicze 28, nr.3 (1 september 2023): 182 doi.org

13 Kevin Yuill, 'De onvrijheid van geassisteerde Zelfmoord: hoe het recht om te sterven de autonomie ondermijnt, Ethiek, Geneeskunde en Volksgezondheid 1, nr. 4 (2015): 496 doi.org

14 Det Etiske Råds, op cit

15 Ole Hartling, 'Euthanasie en euthanasie: de illusie van autonomie – een essay van Ole Hartling', bmj 374 (2021), doi.org

16 Inês Santos Almeida en Luís F. Mota, 'Beleidsformulering, morele kwesties en euthanasie: een literatuuroverzicht', in Politiek en beleid in het debat over euthanasie: morele kwesties in Portugal, uitg. Inês Santos Almeida en Luís F. Mota (Cham: Springer International Publishing, 2023), 25 doi.org

17 Kevin L Yuill, Geassisteerde zelfdoding: De Liberaal-humanistisch pleidooi tegen legalisatie (Houndmills, Basingstoke, Hampshire: Palgrave Macmillan, 2013), 19

18 Zie bijvoorbeeld Asher D Colombo en Gianpiero Dalla-Zuanna, 'Gegevens en trends in geassisteerde zelfdoding en euthanasie, en enkele gerelateerde demografische kwesties', Population and Development Review 50, nr. 1 (2024): 233–57 doi.org

19 Mara Bizzotto, 'Parlementaire vraag | Euthanasiegevallen in Europa: toenemende EU-steun voor zieke mensen en hun families | E-001484/2017 | Europees Parlement', geraadpleegd op 5 september 2024 europarl.europa.eu

20 Europees Parlement, 'Parlementaire vraag | Antwoord op vraag nr. E-001484/17 | E-001484/2017(ASW) | Europees Parlement', geraadpleegd op 5 september 2024 europarl.europa.eu

21 Martin Barillas, 'Hoogste Europese Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt dat landen niet gedwongen kunnen worden om hulp bij zelfdoding in te voeren', National Catholic Register, 14 juni 2024 ncregister.com

22 Dániel Karsai tegen Hongarije, nr. 32312/23 (EHRM 13 juni 2024)

23 Charles R Shipan en Craig Volden, 'Beleid Diffusie: zeven lessen voor geleerden en Practitioners', Public Administration Review 72, nr. 6 (november 2012): 788–96 doi.org; J Lucy Pridgeon, 'Euthanasiewetgeving in de Europese Unie: is een universele wet mogelijk?', Hanse Law Review 2, nr. 1 (2006): 45–60 hanselawreview.eu

24 Michaÿkiewicz-Kÿdziela en Šimiÿ, 'Het recht op een waardige dood', op cit.

25 Frank R Baumgartner en Bryan D Jones, Agenda's en instabiliteit in de Amerikaanse politiek, Amerikaanse politiek en politieke economie Serie (Chicago: University of Chicago Press, 1993)

26 Paul Cairney, 'Decentralisatie gebruiken om de agenda te bepalen? Locatieverschuiving en het rookverbod in Schotland', The British Journal of Politics and International Relations 9, nr. 1 (februari 2007): 73–89 doi.org

27 'Woorden van de Deense premier over euthanasie' 'Trek de aandacht van Scandinavië', CNE, 27 september 2023, cne.news

28 'Persbericht: Verklaring over waardigheid bij het sterven over de zaak David Hunter op Cyprus, Dignity in Dying, 21 juli 2023 dignityindying.org.uk

29 Zie bijvoorbeeld 'Assisted Dying Reforms in the EU: Regulating End-of-Life Care', FRANCE 24 English, 31 maart 2023 youtube.com

30 Yuill, Geassisteerde Zelfmoord, op cit, 68

31 David Freis, 'De opkomst en ondergang van mentale 'Hygiëne', in Psycho-Politiek tussen de Wereldoorlogen: Psychiatrie en Samenleving in Duitsland, Oostenrijk en Zwitserland, red. David Freis (Cham: Springer International Publishing, 2019), 239–329, doi.org

32 Henry Friedlander, De oorsprong van de nazi-Genocide: van euthanasie tot de eindoplossing (Chapel Hill: University of North Carolina Press, 1995), 14–15, archive.org

33 Yuill, Geassisteerde Zelfmoord, op cit, 68

34 Yuill, Geassisteerde Zelfmoord, op cit, 69

35 Yuill, Geassisteerde zelfdoding, op cit.

36 Yuill, Geassisteerde Zelfmoord, op cit, 67

37 'Vrijwillige euthanasie als fundamenteel mensenrecht in de EU', EUmans, 26 maart 2024 youtube.com

38 Kasper Raus, 'De uitbreiding van België's 'Euthanasiewet omvat handelingsbekwame minderjarigen', Journal of Bioethical Inquiry 13, nr. 2 (juni 2016): 305–15, doi.org

39 Alan Hope, 'Parlement keurt verandering goed 'Euthanasiewet', Brussels Times, 6 maart 2020 brusselstimes.com

40 Novinite, 'Wetontwerp over de legalisering van Euthanasie in Bulgarije komt in het parlement, 28 juni 2011 novinite.com

41 Andria Kades, 'Euthanasie: Cyprus bereidt zich voor op de moeilijkste kwestie van allemaal', Cyprus Mail, 6 augustus 2023 cyprus-mail.com

42 Tomáš Havelec en Jan Polák, 'Pogingen om euthanasie wettelijk te regelen in de Tsjechische Republiek', Medicina e Morale 72 (21 juli 2023): 171–89, doi.org

43 Deense Ethische Raad adviseert tegen 'Legalisering van euthanasie', The Local Denmark, 4 Oktober 2023 thelocal.dk

44 Det Etiske Råds, op cit.

45 Hanneli Rudi, 'Ministerie is van plan om behandelplannen voor het einde van de levensduur toe te voegen aan het digitale gezondheidsportaal', ERR News, 1 februari 2024 news.err.ee

46 Dat dit stappen zijn in de richting van een actief euthanasiedebat blijkt uit opmerkingen zoals die van de Estse ethicus Katrin Elmet, die over de behandelplannen voor het levenseinde zei: 'De maatschappij is er nog niet klaar voor om discussies over euthanasie te voeren' (cursivering toegevoegd). Geciteerd in Hanneli Rudi, ibid.

47 'Oproep tot legalisering euthanasie levert 50.000 stemmen op' Handtekeningen ter ondersteuning, opbrengst voor het Parlement, YLE News, 4 maart 2024, yle.fi

48 Chris Tomlinson, 'Legaliseer euthanasie, of 'Risico op achterstand', waarschuwt Finse arts, The European Conservative, 20 augustus 2023 europeanconservative.com

49 Pauline Rouquette, '“Hulp bij zelfdoding”: wat staat er in de nieuwe Franse wet op hulp bij zelfdoding', France 24, 11 april 2024 france24.com

50 Zsolt Kopári, 'Hongarije's euthanasiewetten onder presidentieel beraad', Euractiv, 28 mei 2024, euractiv.com

51 Huizen van de Oireachtas, 'Eindrapport van de 'Gezamenlijke Commissie voor euthanasie', Huizen van de Oireachtas, maart 2024 data.oireachtas.ie

52 Cédric Placentino, 'Hulp bij zelfdoding blijft juridische hoofdpijn veroorzaken in Italië', CNE News, 31 juli 2024 cne.news

53 Luanna Muniz, 'Italië voert zijn eerste 'Hulp bij zelfdoding', POLITICO, 16 juni 2022 politico.eu

54 'Legalisering van euthanasie besproken in Saeima', LSM+, 4 maart 2021 eng.lsm.lv

55 Šarÿnas Mažeika, 'Geen wet op euthanasie tijdens deze zittingsperiode', Litouwen Tribune, 22 maart 2016 lithuaniatribune.com

56 Annick Goerens, 'Rondetafelgesprek: Moet de leeftijdsgrens voor euthanasie worden afgeschaft?', RTL Today, 28 oktober 2023 today.rtl.lu

57 Matthew Farrugia, 'Meerderheid is het eens met euthanasie bij ongeneeslijke ziekten' Voorwaarden', Malta Today, 8 april 2024 maltatoday.com

58 'Nederland breidt euthanasieregels uit naar Cover Children of All Ages', Guardian, 14 april 2023 theguardian.com

59 'Peiling toont aan dat Nederlanders euthanasie voor 'voltooid leven' steunen', RightToLife, 15 januari 2024 righttolife.org.uk

60 'Portugees parlement legaliseert euthanasie na lange strijd', Guardian, 12 mei 2023 theguardian.com

61 Amanda Vicinanzo, 'Slovenië Kiezerspas Referendum over geassisteerde zelfdoding, Live Action, 18 juni 2024 liveaction.org

62 Walter Wright, 'Historische analogieën, glibberige hellingen en de kwestie van euthanasie', Journal of Law, Medicine and Ethics 28, nr. 2 (2000): 177

63 Penney Lewis, 'De empirische glibberige helling van vrijwillige naar onvrijwillige euthanasie', Journal of Law, Medicine and Ethics 35, nr. 1 (2007): 197–210 doi.org

64 'Canada's "gladde helling"', Better Way, 2024 betterwaycampaign.co.uk

65 Joel Best, 'Beyond Case Studies: Expanding the Constructionist Framework for Social Problems Research', Qualitative Sociology Review 11, nr. 2 (2015): 18–33; Joel Best, Social Problems, derde editie (New York: WW Norton & Company, 2017); Joel Best, Threatened Children: Rhetoric and Concern about Child-Slachtoffers (Chicago: University of Chicago Press, 1990)

66 Joel Best, 'Beyond Case Studies', ibid

67 Donna Maurer, Vegetarisme: beweging of moment? (Philadelphia: Temple University Press, 2002), 19.

68 Daniel Finkelstein, 'Eerste hulp bij zelfdoding is een bescheiden en populaire stap', The Times, 21 september 2021 thetimes.com

69 Elizabeth Henson, 'Euthanasie tegen het einde van het jaar', De Advertiser, 25 juni 2021

70 Paul Komesaroff, 'Laten we het niet te ingewikkeld maken 'euthanasiedebat', The Age, 21 november 2014 smh.com.au

71 Henrietta Cook, 'Euthanasia Advocates Slam Review', Sunday Age, 4 februari 2024 theage. com

72 Jaro Kotalik, 'Medische hulp bij sterven: uitdagingen bij het monitoren van het Canadese programma', Canadian Journal of Bioethics 3, nr. 3 (1 december 2020): 208 doi.org

73 Yuill, Geassisteerde Zelfmoord, op cit, 23–24

74 Trudo Lemmens, 'Als de dood je wordt Therapie: Canada's verontrustende normalisatie van het beëindigen van een leven door zorgverleners', The American Journal of Bioethics 23, nr. 11 (2 november 2023): 79–84 doi.org

75 Best, Social Problems, op cit, 49; Nick Haslam, 'Concept Creep: Psychology's Expanding Concepts of Harm and Pathology', Psychological Inquiry 27, nr. 1 (2 januari 2016): 1–17 doi.org

76 Daryl Pullman, 'Het vertragen van de glijbaan naar beneden' Het hellend vlak van medische hulp bij zelfdoding: wederzijdse lessen voor Canada en de VS', The American Journal of Bioethics 23, nr. 11 (2 november 2023): 65, doi.org

77 Parlement van Canada, 'Regeringswet (Huis van Afgevaardigden) C-7 (43-2) – Koninklijk Instemming – Een wet tot wijziging van het Wetboek van Strafrecht (Medische hulp bij sterven) – Parlement van Canada, C-7 § (2021) parl.ca

78 Maria Cheng, '"Verontrustend": Experts verontrust over Canadese euthanasiewetten', AP News, 11 augustus 2022 apnews.com

79 'Canada's vertraging bij het opnemen van geestelijke gezondheidszorg in MAiD stuit op constitutioneel conflict', Global Nieuws, 19 augustus 2024 globalnews.ca

80 Pullman, 'Het vertragen van de afglijdende helling van medische hulp bij sterven', op.cit., 65

81 Yuill, Geassisteerde Zelfmoord, op cit, 23–24

82 Goerens, op cit.

83 Goerens, op cit.

84 Goerens, op cit.

85 Goerens, op cit.

86 Nicolai Kampmann, 'Leden vertrekken Comité voor een waardiger dood uit protest', Copenhagen Post, 23 mei 2024 cphpost.dk

87 Ian Hacking, Het temmen van het toeval, Ideeën in context (Cambridge: Cambridge University Press, 1990), doi.org

88 John Braithwaite, 'De regulerende staat?' in The Oxford Handbook of Political Institutions, red. Robert Goodin E, 2011, 266–88, doi.org; John Braithwaite, Neoliberalisme of regulerend kapitalisme (Regulatory Institutions Network, 2005)

89 Max Weber, Protestantse ethiek en de geest van het kapitalisme, vert. Talcott Parsons (New York: Routledge, 2001)

90 Ashley Frawley, 'Medicalisering van sociale Problemen' in Handbook of the Philosophy of Medicine, red. Thomas Schramme en Steven Edwards (Dordrecht: Springer Nederland, 2015), 1–18 doi.org

91 Isabel Ferrer, 'Debat laait op in Nederland' erlands over toename van euthanasie voor geestelijke Stoornissen', EL PAÍS Engels, 19 april 2024 english.elpais.com

92 Lemmens, 'Als de dood therapie wordt', op cit, 80.

93 Wesley J. Smith, Cultuur van de dood: het tijdperk van Do Harm Medicine (New York: Encounter Books, 2016), 132.

94 Tristin Hopper, 'Een derde van de Canadezen 'Boete voor hulp bij zelfdoding bij dakloosheid', National Post, 16 mei 2023 nationalpost.com

95 Kayla Wiebe en Amy Mullin, 'Kiezen voor de dood onder onrechtvaardige omstandigheden: hoop, autonomie en schadebeperking', Journal of Medical Ethics 50, nr. 6 (1 juni 2024): 411 doi.org

96 Bruno Waterfield, 'Breid de Belgische euthanasiewetten uit om een crisis in de sociale zorg te voorkomen, zegt de baas van de verzekeringsmaatschappij', The Times, 4 september 2024 thetimes.com

97 H Arendt, Eichmann in Jeruzalem: Een rapport over de banaliteit van het kwaad (New York: Viking Press, 1963)

98 Provinciale Autoriteit voor Gezondheidsdiensten, 'Medische hulp bij sterven', Provinciaal Health Services Authority, geraadpleegd 5

September 2024 www.phsa.ca

99 Christopher Lyon, 'Dying Indignity', Substack-nieuwsbrief, 26 november 2022 christopherlyon. substack.com

100 Lyon, ibid.

101 H Arendt, Eichmann in Jeruzalem: Een rapport over de banaliteit van het kwaad (New York: Viking Press, 1963)

102 Goerens, op cit.

103 UCLA Health, 'California End of Life Option Act (EOLOA)', op. cit.

104 Edward Evan Evans-Pritchard, Hekserij, Orakels en magie onder de Azande (Oxford: Oxford University Press, 1976)

105 Maricla Marrone et al., 'Italiaanse juridische Euthanasie: ongrondwettelijkheid van het referendum en analyse van de "Italiaanse" 'Probleem', Frontiers in Sociology 7 (12 juli 2022) doi.org

106 Mary Douglas, Zuiverheid en gevaar: een analyse van de concepten vervuiling en taboe, Repr (Londen: Routledge, 2002)

107 Roger Scruton, 'Breng het stigma terug', City Journal, 2000 city-journal.org

108 Zie bijvoorbeeld J Lucy Pridgeon, 'Euthanasia Legislation in the European Union: Is a Universal Law Possible?', Hanse Law Review 2, nr. 1 (2006): 45–60 hanselawreview.eu

109 Pullman, 'Het vertragen van de afglijdende helling van medische hulp bij sterven', op.cit., 69

110 Kestrin Pantera, 'Ik kwam aan bij mijn vriend' Feest. Een paar uur later stierf ze, precies zoals gepland.', Vox, 22 augustus 2016 vox.com

111 Matthew Parris, 'We kunnen ons geen taboe op euthanasie veroorloven', The Times, 29 maart 2024 thetimes.com

112 Weber, Protestantse ethiek en de geest van het kapitalisme, op. cit.

113 Markies de Condorcet, Schetsen van een historisch overzicht van de vooruitgang van de menselijke geest (Philadelphia: Lang en Usticke, 1796)

114 Philip Mirowski, Meer hitte dan licht: Economie als sociale fysica, fysica als natuurkunde (Cambridge University Press, 1991).

115 Yuill, Geassisteerde zelfdoding, op cit, xi.

116 Ashley Frawley, 'Hoe eugenetica de nazi's overleefde', Compact, 30 april 2024 compactmag.com

117 Ashley Frawley, Belangrijke emoties: Retoriek en sociale problemen in een kwetsbare omgeving Leeftijd (Londen: Bloomsbury, 2023)

118 Yuill, Geassisteerde zelfdoding, op cit.

119 Andy Noble, 'Euthanasie had moeten 'Geen rol in medische zorg', Jersey Evening Post, 23 maart 2024 advance.lexis.com

120 Frédérique WM Kraak-Steenken et al., 'Euthanasie en hulp bij zelfdoding bij mensen met een accumulatie van gezondheidsklachten' Problemen gerelateerd aan de ouderdom: een kruis-Sectievragenlijstonderzoek onder Artsen in Nederland, Internationaal Tijdschrift voor Volksgezondheid 69 (18 april 2024): 1606962 doi.org

121 Alliance Vita, 'België: 2 nieuwe gevallen van euthanasie voor psychiatrische aandoeningen veroorzaken controverse', 9 maart 2023 alliancevita.org

122 Susan Sontag, Ziekte als metafoor en aids en zijn metaforen (New York: Macmillan, 2001)

123 Margaret A Somerville, op. cit.

124 Michaÿkiewicz-Kÿdziela en Šimiÿ, 'Het recht op een waardige dood', op cit, 182.

125 Pridgeon waarschuwt bijvoorbeeld dat het opleggen van een euthanasiewet in een land als Griekenland, waar de culturele verdediging tegen autoriteit sterk is, een 'ethische ramp' zou zijn. Zie Pridgeon, 'Euthanasia Legislation in the European Union: Is a Universal Law Possible?', op. cit., 54

Over de auteur

Ashley Frawley

Bezoekend onderzoeker

Ashley Frawley is een socioloog en auteur van twee boeken,

Semiotiek van geluk: retorische begin van een publieke

Probleem (2015) en belangrijke emoties: retoriek en sociale

Problemen in een kwetsbare tijd. Haar expertise ligt in de publieke sector.

presentatie van sociale problemen en het toegenomen beleid

focus op individuen, families en emoties als een route naar

ze op te lossen. Ze is een fervent verdediger van de autonomie van het gezin

en heeft campagne gevoerd om de inbreuk op het beleid te stoppen

ouderlijke besluitvorming, waardoor de drempel voor vaak straffende interventies lager wordt

Ze komt oorspronkelijk uit Canada en is lid van de Nipissing First Nation. Ze is moeder van twee

kleine kinderen. Haar hoop voor MCC Brussel

is om ruimte te creëren voor kritische bevraging van regressieve beleidsmaatregelen die

gekleed in de taal van het progressivisme.

Over MCC Brussel

In een tijd van ongekende politieke polarisatie is MCC Brussel toegewijd aan het bieden van een thuis voor echte beleidsberaadslaging en een diepgaande verkenning van de problemen van onze tijd.

MCC Brussel zet zich in om de moeilijke vragen te stellen en te werken met mensen van goede wil van alle gezindten om oplossingen te vinden voor onze meest dringende problemen. Een initiatief van MCC (Mathias Corvinus Collegium), Het toonaangevende Hongaarse onderwijsforum, MCC Brussel, werd in het najaar van 2022 opgericht om te pleiten voor het vieren van ware diversiteit van denken, diversiteit aan opvattingen, en de diversiteit van Europese culturen en hun waarden.

Euthanasie wordt een heet hangijzer in Europa, waar landen steeds vaker debatteren over of legalisering van de praktijk. Maar dit rapport stelt dat het echte probleem niet de individuele autonomie is – maar de toenemende greep van bureaucratische controle op de dood.

Euthanasie wordt gepromoot als een manier om mensen meer controle over hun leven te geven. Maar in de praktijk vergroot het de invloed van de staat.
vanaf het moment van de geboorte tot het moment van de dood. Wat waren ooit zeer persoonlijke en morele beslissingen worden nu gereduceerd tot louter administratieve processen, en in dat proces worden zelfmoord en door de staat gesanctioneerde moordpartijen genormaliseerd en van het stigma ontdaan.

Dit rapport wil licht werpen op de gevaren van deze sluipende normalisatie.

Het onderzoekt de taalmanipulatie die wordt gebruikt om het publiek te misleiden, de verontrustende geschiedenis van de opkomst van euthanasie en de manier waarop beleid wordt doorgezet om de euthanasiewetgeving uit te breiden.
Wat er gebeurt, zo wordt betoogd, is de erosie van de waarde die aan het menselijk leven wordt toegekend, waardoor beslissingen over leven en dood routine worden.
staatsfuncties.

Van cruciaal belang is dat voorstanders van euthanasie hun agenda pushen met eufemismen als 'waardig sterven' om de publieke opinie te beïnvloeden.
Ze richten zich op kwetsbaardere staten waar ze wetgevingswijzigingen kunnen bewerkstelligen, in de hoop dat succes een domino-effect op het hele continent teweeg zal brengen. Hun 'voet-tussen-de-deur'-strategie draait om het uitbreiden van euthanasie naar bredere groepen.
en minder ernstige aandoeningen.

De juridische druk voor euthanasie gaat niet alleen over persoonlijke keuze – het gaat over het wegnemen van het stigma rond zelfmoord en door de staat gesanctioneerde doodslag. De internationale druk voor uniforme euthanasie wetten bedreigen de nationale soevereiniteit en de unieke culturele waarden van individuele naties.

Dit rapport beoogt de onderliggende gevaren van het legaliseren van euthanasie bloot te leggen, en betoogt dat de waarde van het menselijk leven onveranderd moet blijven.
een centraal principe van democratische samenlevingen.

MCCBrussels
@MCC_Brussels
@mccbrussels
brussels.mcc.hu